

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně:

[redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátkou [redacted]
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**

sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 7. 1. 2016, č.j. 50271/2015/4402

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobkyně se jakožto právní nástupkyně (manželka a jediná dědička) zemřelého [redacted] (původní žalobce, zemřelý po podání žaloby - dále též „žalobce“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr financí (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) zamítl žalobcův rozklad a potvrdil rozhodnutí ministerstva financí (dále též „správní orgán 1. stupně“) ze dne 20. 10. 2015, č.j. MF-47995/2015/4402 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla odložena žádost žalobce o odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině jeho rodiči, manžely [redacted] a [redacted], z důvodu, že k projednání žádosti není věcně příslušný žádný správní orgán.
- 2 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že právní předchůdci (rodiče) žalobce podali dne 12. 3. 1947 přihlášku k soupisu majetku za účelem náhrady za majetek, který zanechali na Zakarpatské Ukrajině, podle vládního nařízení č. 8/1947 Sb., o soupisu československého majetku na Zakarpatské Ukrajině. Tím uplatnili nárok na náhradu za zanechané nemovitosti v hodnotě 7.245.833 Kčs. Ministerstvo financí Výměrem ze dne 20. 11. 1964 č.j. 24-5210/64 HŠ přiznalo právní předchůdkyni žalobce (matce; otec v mezidobí zemřel) náhradu za majetek na Zakarpatské Ukrajině ve výši 16.297,60 Kčs a sdělilo jí, že uvedenou náhradou jsou veškeré její nároky z titulu nároku na náhradu za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině plně vypořádány a toto rozhodnutí je konečné.
- 3 Ač to není ve Výměru ze dne 20. 11. 1964 výslovně uvedeno, z obsahu správního spisu vyplývá, že ministerstvo financí při odškodnění postupovalo podle vyhlášky Ministerstva financí č. 159/1959 Ú. l., o vnitrostátním vypořádání některých nároků podle zákona č. 42/1958 Sb., týkajících se Zakarpatské Ukrajiny (dále jen „vyhláška č. 159/1959 Ú. l.“) a na základě této právní úpravy vyloučilo z odškodnění majetek mající charakter tzv. soukromého vlastnictví (nemovitý majetek sloužící k výdělečným účelům) a poskytlo náhradu pouze za majetek v tzv. osobním nebo drobném soukromém vlastnictví. Konkrétně to vyplývá z přípisu Ministerstva financí, Ústředního likvidátora peněžních ústavů a podniků č.j. 24-5210/64 HŠ ze dne 5. 5. 1964, ve kterém bylo právní předchůdkyni žalobce sděleno, že na základě vládního nařízení č. 8/1947 Sb. jí náleží náhrada ve výši 16.297,60 Kč a to za rodinný domek v X čp. X, včetně příslušenství (studny a zastavěného pozemku). Zároveň jí bylo sděleno, že za přihlášené zemědělské pozemky, hospodářské budovy, továrny, pilu a hotel jí nemůže být náhrada přiznána, neboť se jedná o velký výdělečný majetek. Další přihlášené domy nepřicházejí rovněž do úvahy pro přiznání náhrady, neboť náhradu je možno přiznat pouze za jeden rodinný domek a vypořádání movitého majetku vyhláška č. 159/1959 U. l. neupravuje. V přípisu byla právní předchůdkyně žalobce vyzvána, aby se do 15 dnů od jeho doručení ke shora uvedené náhradě vyjádřila, popřípadě sdělila připomínky a okolnosti, na které by ještě měl být vzat zřetel. Současně byla upozorněna, že pokud tak v dané lhůtě neučiní, bude o náhradě rozhodnuto bez jejího vyjádření. V odpovědi ze dne 11. 5. 1964 právní předchůdkyně žalobce uvedla, že nemá žádných námitek proti výši vypočtené částky a pouze žádá, aby vyřizování jeho záležitosti bylo zahájeno co nejdříve.

- 4 Dne 29. 9. 2004 bylo vydáno Stanovisko Veřejného ochránce práv k problému Náhrady za nemovitý majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině po jejím připojení k Ukrajinské sovětské socialistické republice po roce 1945. Veřejný ochránce práv ve Stanovisku konstatuje nedostatky v tehdejší právní úpravě i v samotných realizacích náhrad. Podle jeho názoru ministerstvo financí v některých případech doposud nedokončilo, případně vůbec neprovedlo náhradová řízení, ačkoli právní úprava existovala. Část přihlášek byla vyřízena odložením ad acta, přestože tehdy platný správní řád takovou formu meritorního rozhodnutí neznal, v případě osob, jejichž majetek převyšoval meze stanovené ust. § 3 vyhlášky č. 159/1959 Ú. l. bylo pouze vydáno sdělení Ústředního likvidátora, a Veřejný ochránce práv položil otázku, zda je toto sdělení rozhodnutím o věci, a pokud ano, měl za to, že jím nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení a že chybí poučení o opravném prostředku.
- 5 Ve zjevné souvislosti s vydaným Stanoviskem Veřejného ochránce práv podal žalobce dne 20. 7. 2005 prostřednictvím obecného zmocněnce žádost o vydání správního rozhodnutí ve věci. Jednalo se o hromadnou žádost, kdy obecný zmocněnec zastupoval v této žádosti dalších 32 žadatelů. Žalovaný v reakci na tuto žádost ze dne 2. 9. 2005 připustil, že v případě některých tam vyjmenovaných žadatelů nebylo správní řízení v minulosti řádně ukončeno; zároveň však zaujal stanovisko, že v případě ostatních žadatelů, včetně žalobce, správní řízení ukončeno bylo, a to vydáním správního rozhodnutí, jak to v tehdejší době umožňovalo objektivní právo (vyhláška č. 159/1959 Ú. l. a zákon č. 42/1958 Sb., o úpravě některých nároků a závazků souvisejících se sjednocením Zakarpatské Ukrajiny s Ukrajinskou sovětskou socialistickou republikou – dále jen „zákon č. 42/1958 Sb.“).
- 6 Dne 4. 8. 2009 podal žalobce proti žalovanému žalobu o náhradu škody k Obvodnímu soudu pro Prahu 1, řízení bylo vedeno pod sp. zn. 39 C 71/2009, o žalobě bylo rozhodnuto zamítavým rozsudkem odvolacího Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2010, č.j. 18 Co 374/2010-100. Dle žalobních tvrzení byl předmětem řízení nárok na náhradu škody způsobené jeho právním předchůdcům nezákonným rozhodnutím o náhradě za majetek, který přihlásili k odškodnění dle zákonné úpravy provedené mezinárodní smlouvou č. 186/1946 Sb., a zákonem č. 42/1958 Sb. Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že výše náhrady přiznaná výměrem ministerstva financí ze dne 20. 11. 1964, č.j. 24-5210/64 HŠ ve výši 16.297,60 Kč, byla vypočtena podle nezákonné a diskriminační vyhlášky č. 159/1959 Ú. l., a to pouze za omezený rozsah majetku zanechaného na Zakarpatské Ukrajině. Žaloba byla shledána nedůvodnou pro promlčení nároku a pro nesplnění základního předpokladu pro možnost úspěšného uplatnění nároku na náhradu škody proti státu, kterým je zrušení rozhodnutí, jež žalobce označil za nezákonné. Žalobce pak v této věci neuspěl ani s dovoláním u Nejvyššího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2012, č.j. 28 Cdo 1377/2011), ani s ústavní stížností u Ústavního soudu (usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2012 sp. zn. 1 ÚS 2206/2012).
- 7 Na tomto místě považuje městský soud pro ozřejmení všech souvislostí při popisu skutkových zjištění ze správního spisu poukázat na změny v právní úpravě, ke kterým došlo v mezidobí, a které ovlivnily další postup účastníků řízení. S účinností od 1. 10. 2009 byl vydán zákon č. 212/2009 Sb., kterým se zmírňují majetkové křivdy občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské [redacted] v

souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik (dále jen „zákon č. 212/2009 Sb.). Zákon č. 212/2009 Sb. byl s účinností od 1. 5. 2012 novelizován zákonem č. 121/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 212/2009 Sb., kterým se zmírňují majetkové křivdy občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské [REDAKCE] v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik (dále též „zákon č. 121/2012 Sb.“ nebo jen „novela“). V přechodných ustanoveních této novely bylo uvedeno, že (1) řízení o žádostech podle zákona č. 212/2009 Sb., zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, včetně soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v těchto řízeních, o nichž nebylo ke dni účinnosti tohoto zákona pravomocně rozhodnuto, se dokončí podle zákona č. 212/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. (2) Nárok podle zákona, kterým se zmírňují majetkové křivdy občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské [REDAKCE] v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik, ve znění čl. I tohoto zákona, je nutné uplatnit písemnou žádostí u Ministerstva vnitra nejpozději do 31. prosince 2013, jinak nárok zaniká.

- 8 Podáním ze dne 27. 2. 2012 požádal žalobce prostřednictvím obecného zmocněnce o informaci o stavu správního řízení ve věci odškodnění za nemovitý majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině. Z podání vyplynulo, že žalobce nemínil podat novou žádost (dle zákona č. 212/2009 Sb.), neboť byl toho názoru, že správní řízení zahájené v roce 1947 nebylo dosud řádně ukončeno. Žalovaný svůj opačný právní názor předestřel v odpovědi ze dne 22. 3. 2012.
- 9 Dne 21. 1. 2014 pak žalobce podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 žalobu proti žalovanému o úhradu přiměřeného zadostiučinění vzhledem k nesprávnému úřednímu postupu (délce řízení zahájeného v roce 1947 a dosud dle žaloby neskončeného) ve smyslu ust. § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Žaloba byla u Obvodního soudu pro Prahu 1 projednána pod sp. zn. 18 C 6/2014. Obvodní soud pro Prahu 1 podal v rámci soudního řízení dne 2. 12. 2015 k Ústavnímu soudu návrh na zrušení ust. § 3 odst. 1 písm. b), § 3 odst. 3, § 5 odst. 1 a § 7 odst. 5 zákona č. 212/2009 Sb., neboť měl za ústavně nekonformní ustanovení o podmínce občanství (kdy žalobce byl občanem USA a nebyl státním občanem České republiky), a považoval za diskriminační stanovení maximální výše náhrady 2.000.000 Kč (kdy žalobcův nárok tuto limitní částku značně převyšoval). Ústavní soud návrh usnesením ze dne 17. 5 2016 sp.zn. Pl. ÚS 31/15 odmítl. O žalobě ze dne 21. 1. 2014 pak bylo pravomocně rozhodnuto zamítavým rozsudkem odvolacího Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2018 č.j. 12 Co 220/2017-294.
- 10 Dne 13. 9. 2015 podal žalobce k žalovanému Opětovnou žádost o vydání rozhodnutí, kde se na podkladě žádosti ze dne 20. 7. 2005 domáhal vydání konečného rozhodnutí ve věci odškodnění za majetek zanechaný jeho rodiči na Podkarpatské [REDAKCE], přihlášené Přihláškou k soupisu majetku ze dne 12. 3. 1947 podle vladního nařízení č. 8/1947 Sb. Usnesením ze dne 23. 9. 2015 č.j. MF-42817/2015/4402 žalovaný postoupil žádost ze dne 13. 9. 2015 ministerstvu vnitra s argumentací, že ministerstvo vnitra je po přijetí zákona č. 212/2009 Sb. jediným příslušným správním orgánem k vedení řízení dle uvedeného zákona, a právní předpisy, které zakládaly příslušnost žalovaného, byly zrušeny zákonem

č. 121/2012 Sb. Žalobce dne 5. 10. 2015 vyslovil s postoupením nesouhlas a uvedl, že nepožaduje rozhodnout podle zákona č. 212/2009 Sb., nýbrž podle zákona č. 42/1958 Sb. a souvisejících předpisů. Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 8. 10. 2015 vrátilo věc žalovanému s odůvodněním, že žalobcova žádost ze dne 13. 9. 2015 není žádostí o vypořádání podle zákona č. 212/2009 Sb.

- 11 Správní orgán 1. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí. Ve výroku uvedl, že „*Nová žádost pana [redacted], narozeného [redacted], ze dne 13. 9. 2015, evidovaná pod č.j. MF – 42817/2015/4402, PID: MFCR5XNAWB, doplněná podáním ze dne 5. 10. 2015, evidovaným pod č.j. MF – 47995/2015/4402, PID: MFCR5XNZRE, se podle ust. § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odkládá z důvodu, že k projednání této nové žádosti není věcně příslušný žádný správní orgán.*“ Odkázal na platnou právní úpravu, podle níž je povinnou osobou pro vypořádání a jeho vyplacení stát, za nějž jedná Ministerstvo vnitra jako příslušná organizační jednotka (ust. § 4 odst. 1 zákona č. 212/2009 Sb.), a jinému správnímu orgánu v České republice, tedy ani správnímu orgánu 1. stupně, tato věcná příslušnost nenáleží. Měl za to, že zákonem č. 121/2012 Sb. ztratil s účinností od 1. 5. 2012 pravomoc rozhodovat o žádostech žadatelů podle zákona č. 42/1958 Sb. a vyhlášky č. 159/1959 Ú. 1., o náhradu za nemovitosti zanechané na Zakarpatské Ukrajině. Uvedl dále, že jediné řízení o odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině bylo vedeno s právním předchůdcem žadatele a bylo řádně ukončeno v roce 1964 výměrem č.j. 24-5210/64 HŠ. Tento závěr opřel o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2010, č.j. 18 Co 374/2010. Vyjádřil se též k stanovisku Veřejného ochránce práv ze dne 29. 9. 2004, k němuž uvedl, že lze souhlasit s Veřejným ochráncem práv o potřebě dokončit správní řízení na základě nových žádostí těch žadatelů, jejichž právním předchůdcům bylo zasláno pouze vyrozumění o nepřiznání náhrady, to však nebyl případ žalobce, neboť v jeho případě bylo řízení ukončeno již za života právního předchůdce žadatele vydáním správního rozhodnutí – Výměru. Správní orgán 1. stupně dále odmítl argumentaci žalobce nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2610/14 ze dne 20. 1. 2015 a sp. zn. I. ÚS 1713/13 ze dne 23. 2. 2015; uvedl, že kontinuita řízení nebyla v případech obdobných případu žalobce Ústavním soudem konstatována v žádném z jeho nálezu.
- 12 V napadeném rozhodnutí žalovaný potvrdil stanovisko prvostupňového správního orgánu, že předchozí správní řízení bylo ukončeno vydáním Výměru o náhradě ze dne 20. 11. 1964 č.j. 24-5210/64 HŠ., aproboval též jeho závěr, že požadavek Veřejného ochránce práv na nápravu ve svém kontextu nesměřoval k vydání dalšího rozhodnutí, tam, kde již rozhodnuto bylo. Konstatoval, že podání ze dne 20. 7. 2005, v případě žalobce, nemohlo mít účinky zahájení řízení o vydání správního rozhodnutí. Poukázal na to, že sám žadatel se následně po dobu minimálně sedmi let nechoval tak, že by správní řízení bylo zahájeno podáním ze dne 20. 7. 2005 a dále probíhá, naopak se choval tak, že se lze důvodně domnívat, že se závěry Ministerstva financí i Městského soudu v Praze o ukončení řízení výměrem v roce 1964 ztotožňuje a ve světle stanoviska Veřejného ochránce práva z roku 2003, na které se kontinuálně odvolává, podání ze dne 20. 7. 2005 za žádost o zahájení řízení nepovažuje. Poukázal i na žalobcova tvrzení učiněná v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 1 ve věci vedené pod sp.zn. 39 C 71/2009, kde sám žalobce uvedl, že *„Žádost byla doložena všemi náležitostmi, byla schopná projednání, což se stalo, a výsledkem byl výměr čj. 5210/64 HŠ ze dne 20. 11. 1964 o náhradě za majetek zanechaný na Zakarpatské*

Ukrajíně, a dále uvedl, že „*Ministerstvo financí se ve svém meritorním rozhodnutí, proti kterému směřuje žaloba ...*“. Sám žalobce tedy v dané době považoval řízení za řádně skončené předmětným výměrem. Žalovaný dále shodně s prvostupňovým orgánem uvedl, že podání žalobce ze dne 27. 2. 2012 nebylo novým podáním ve věci odškodnění za nemovitý majetek na Zakarpatské Ukrajině, nýbrž se jednalo o žádost o informaci o stavu řízení. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o kontinuálním řízení vedeném od roku 1947 do dnešní doby nemá oporu ve spisové dokumentaci, ani ve skutkových zjištěních. Následně shrnul, jaká správní a soudní řízení byla ve věci vedena, akcentoval zejména rozhodnutí soudů, včetně soudu ústavního, v nichž kontinuita řízení vedeného od podání přihlášky k soupisu roku 1947 do současnosti nebyla shledána. K argumentaci žalobce nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1713/13 ze dne 23. 2. 2015 žalovaný uvedl, že Ústavní soud v tomto nálezu pouze konstatuje, že v době rozhodování soudu byly účinné oba restituční předpisy, tj. jak zákon č. 42/1958 Sb., tak i zákon č. 212/2009 Sb. Jednalo se tedy o souběh, resp. konkurenci dvou restitučních předpisů. V době doručení nové žádosti žalobce ze dne 13. 9. 2015 správnímu orgánu však byla situace odlišná, neboť žádost byla doručena po účinnosti zákona č. 121/2012 Sb. (1. 5. 2012). Uzavřel, že žádost žadatele ze dne 13. 9. 2015, doplněná podáním ze dne 5. 10. 2015 upřesňujícím zákon, podle něhož se žalobce náhrady domáhá, je jedinou a novou žádostí o odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině, podle zákona č. 42/1958 Sb. od vydání výměru Ministerstva financí - Správy pro věci majetkové a devizové ze dne 20. 11. 1964 č.j. 24 5210/64 HŠ, kterým bylo předchozí řízení s právní předchůdkyní žalobce ukončeno v souladu nejen s názorem správního orgánu, ale i s judikaturou soudů. Tato nová žádost žalobce správnímu orgánu však byla doručena po účinnosti zákona č. 121/2012 Sb., tj. po dni 1. 5. 2012, který zrušil mimo jiné zákon č. 42/1958 Sb. a tím zanikla pravomoc žalovaného ve věci rozhodovat s tím, že o nároku podle zákona č. 42/1958 Sb. nemá pravomoc rozhodovat žádný správní orgán.

- 13 Proti napadenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Žalobce v ní nejprve zrekapituloval historické okolnosti případu, vývoj právní úpravy a, jak uvedl, počátky správního řízení; zdůraznil přitom diskriminační povahu relevantní právní úpravy přijaté zejména v padesátých letech minulého století.
- 14 Namítl, že přípis ministerstva financí ze dne 5. 5. 1964 byl pouhým neformálním přípisem, Výměrem ze dne 20. 11. 1964 nebylo rozhodnuto o celém předmětu řízení, a o zbytku předmětu řízení tedy nebylo rozhodnuto do dnešního dne, když věc byla odložena ad acta, byla tedy vyřízena způsobem, který tehdejší správní řád neznal. Tento postup označil za nesprávný a nepřijatelný i Veřejný ochránce práv ve svém stanovisku ze dne 29. 9. 2004. Na podporu svého právní názoru žalobce odkázal na řízení vedené u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, kde soud byl povinen opětovně vydat rozhodnutí poté, co jeho dřívější rozhodnutí ze dne 22. 10. 2013, č.j. 23 Co 127/2013-391 Ústavní soud zrušil nálezem ze dne 20. 1. 2015 sp. zn. II. ÚS 2610/14.
- 15 Žalobce po rekapitulaci průběhu soudního řízení, které bylo ukončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2010, č.j. 18 Co 374/2010-100, odkázal na již zmíněný nález Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2015 sp. zn. II. ÚS 2610/14 a dále na nález ze dne 23. 2. 2015 sp. zn. I. ÚS 1713/13, a uvedl, že tyto nálezy přinesly názorovou změnu Ústavního soudu, když Ústavní soud nově konstatoval, že nároky osob lze projednat podle

předchozí právní úpravy, tj. podle zákona č. 42/1958 Sb. a vyhlášky 159/1959 Ú. l., přičemž tomuto postupu nebrání přijetí zákona č. 212/2009 Sb., zejména v případech, kdy žadatelé nejsou podle tohoto zákona oprávněnými osobami - což je případ žalobce, který ke dni nabytí účinnosti zákona nebyl českým státním občanem.

- 16 Žalobce dále shrnul komunikaci s žalovaným, kdy podání ze dne 20. 7. 2005 a ze dne 13. 9. 2015 označil jako urgence vydání rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovanému nic nebránilo, aby o nároku žalobce meritorně rozhodl. Žalobce odmítl, že by v roce 2015 podával novou žádost o projednání věci. Žádal o dokončení řízení zahájeného již v roce 1947 podáním přihlášky k soupisu majetku, což však žalovaný ignoroval.
- 17 Žalobce se následně vyjádřil k Výměru ze dne 20. 11. 1964. Namítl, že Výměr nesplňuje podmínky tehdy platného vládního nařízení č. 91/1960 Sb., o správním řízení (dále jen „zákon o správním řízení“), přestože vyhláška č. 159/1959 Ú. l. použití správního řádu přímo stanovila. Uvedený výměr nevyhovuje ust. § 10 zákona o správním řízení, neboť nezajišťuje ochranu práv a oprávněných zájmů vlastníků majetku zanechaného na Zakarpatské Ukrajině, a byl vydán v rozporu s ust. § 12 odst. 1 zákona o správním řízení, neboť není náležitě odůvodněn. Z textu vůbec nevyplývá, který majetek byl odškodněn a který nikoliv, a není zde uvedeno z jakého důvodu, s odkazem na příslušná ustanovení vyhl. č. 159/1959 Ú. l., nebyla za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině náhrada přiznána vůbec. Odůvodnění tedy není přesvědčivé a není z něho patrná správnost rozhodnutí. Žalobce dále namítl, že výměr obsahuje nesprávné poučení o odvolání, když je v něm uvedeno, že rozhodnutí je konečné s odkazem na ust. § 32 zákona o správním řízení, dle něž nebylo možné podat opravný prostředek proti rozhodnutí ústředního orgánu, žalobce však Ústředního likvidátora peněžních ústavů a podniků za ústřední úřad ve smyslu ust. § 32 zákona o správním řízení nepovažuje, a namítá, že instančně nadřízeným správním úřadem byl žalovaný, který mohl o odvolání rozhodovat. Odvolání proti výměru tedy mělo být přípustné a poučení je nesprávné.
- 18 Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Vzhledem k podobnosti žalobních a rozkladových námitek odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a věcně uváděl tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí. Zrekapituloval průběh správního řízení, popsal, která správní a soudní řízení byla ve věci vedena, a předestřel, jakou právní úpravu považuje pro věc za relevantní. Upozornil, že žalobce se v podané žalobě nijak nevyrovnává se zásadním argumentem žalovaného o nedostatku pravomoci pro vydání požadovaného meritorního rozhodnutí vzhledem k zrušení právních předpisů, dle kterých by takové rozhodnutí mohlo být vydáno. Nedostatek pravomoci žalovaného rozhodnout by přitom byl dán i v případě, že by se ve věci skutečně jednalo o pokračování řízení z roku 1947, což však žalovaný odmítá, neboť tvrzení žalobce o pokračování řízení nemá oporu ve spisové dokumentaci ani ve skutkových zjištěních, a žalovaný jej považuje za účelové. S ohledem na nedostatek pravomoci rozhodnout označil žalovaný ostatní žalobní námitky za nedůležité. Závěrem se vyjádřil k problematice restitučních právních předpisů přijatých v České republice po roce 1989.
- 19 V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval, že žádost ze dne 13. 9. 2015 byla opětovnou, nikoli novou žádostí o rozhodnutí, a že správní řízení vedené u žalovaného na základě přihlášky z roku 1947 nebylo dosud zcela ukončeno, neboť v roce 1964 rozhodl

správní orgán pouze o malé části přihlášky, zatímco o zbývajících částech majetku dosud rozhodnuto nebylo. *K pravomoci žalovaného vydat rozhodnutí žalobce uvedl, že si je vědom zrušení zákona č. 42/1958 Sb. a vyhl. č. 159/1959 Ú. l. s účinností k 1. 5. 2012 novelou č. 121/2012 Sb., nepovažuje však za spravedlivé, aby se žalovaný zbavil své povinnosti rozhodnout o celém předmětu řízení zahájeného v roce 1947 jen tím, že i přes opakované urgencye o celém nároku nerozhodl a jeho nečinnost trvala až do zrušení právní úpravy.*

- 20 Žalovaný dle žalobce svým postupem porušil též zásadu uvedenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když při rozhodování skutkově obdobných případů nepostupoval stejně. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí ve věci jiné žadatelky vydané žalovaným dne 19. 7. 2012 pod č.j. MF-44927/2012/44. V tomto rozhodnutí ministr financí projednal rozklad žadatelky do předchozího zamítavého rozhodnutí ministerstva financí o žádosti o přiznání odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině podle zákona č. 42/1958 Sb. Žalovaný v této věci meritorně rozhodl tři měsíce po zrušení zákona č. 42/1958 Sb., a umožnil tak žadatelce, aby se domáhala nahrazení rozhodnutí podle části páté o.s.ř. Žalovaný pravděpodobně vycházel z toho, že urgencye o dokončení řízení byla podána za účinnosti zákona č. 42/1958 Sb., a proto řízení podle této právní úpravy i dokončil.
- 21 *Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, pokud tento dovozuje, že po roce 1990 nelze přiznat odškodnění podle zákona č. 42/1958 Sb., resp. vyhlášky č. 159/1959 Ú. l.* Poukázal na některé nálezy Ústavního soudu a následná řízení u obecných soudů z poslední doby, například nález ze dne 13. 6. 2016 sp. zn. I. ÚS 3964/14, v němž Ústavní soud argumentaci žalovaného nepřisvědčil a naopak zavázal obecné soudy svým právním názorem, aby návrh tamní žalobkyně projednaly podle zák. č. 42/1958 Sb. s využitím vyhlášky č. 159/1959 Ú. l. pouze v tom rozsahu, pokud umožní žalobkyni přiznat odškodnění. Žalobce pak znovu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2015 sp. zn. II. ÚS 2610/14 a ze dne 23. 2. 2015 sp. zn. I. ÚS 1713/13, a uvedl, že v tam projednávaných případech již bylo žadatelům odškodnění přiznáno a vyplaceno.
- 22 Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 9. 7. 2020, účastníci řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
- 23 Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správní, ve znění dalších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V posuzované věci vyšel zejména z následně uvedené právní úpravy.
- 24 Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 212/2009 Sb. tento zákon upravuje způsob zmírnění majetkových křivd (dále jen „vypořádání“) občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali jako státní občané Československé republiky na Podkarpatské [REDAKCE] v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik.
- 25 Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 212/2009 Sb. je oprávněnou osobou fyzická osoba, která

splňuje následující podmínky:

- a) byla státním občanem Československé republiky ke dni 29. června 1945 nebo toto občanství získala na základě souhlasu Ministerstva vnitra s opcí pro československé státní občanství podanou ve lhůtě do 1. března 1946,
- b) je občanem České republiky ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona,
- c) zanechala v období od 29. září 1938 na Podkarpatské [REDAKCE] svůj nemovitý majetek a pozbyla jej do 23. května 1945, nebo zanechala, anebo pozbyla svůj nemovitý majetek na území Podkarpatské [REDAKCE] v souvislosti se smluvním postoupením tohoto území Svazu sovětských socialistických republik (dále jen „nemovitost“) a je schopna tyto skutečnosti doložit způsobem uvedeným v § 6 tohoto zákona.

26 Podle odst. 3 téhož ustanovení zemřela-li fyzická osoba splňující podmínky odstavce 1 písm. a) a c) nebo byla prohlášena za mrtvou a byla v den smrti nebo v den, k němuž byla prohlášena za mrtvou, občanem Československé republiky, Československé socialistické republiky, České socialistické republiky nebo České republiky, jsou dále oprávněnými osobami její manžel a děti, každý z nich stejných dílem, pokud jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona občany České republiky.

27 Podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 212/2009 Sb. je povinnou osobou pro vypořádání a jeho vyplacení stát. Za stát jedná Ministerstvo vnitra jako příslušná organizační jednotka státu.

28 Podle čl. II (přechodná ustanovení) zákona č. 121/2012 Sb.

1. Řízení o žádostech podle zákona č. 212/2009 Sb., zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, včetně soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v těchto řízeních, o nichž nebylo ke dni účinnosti tohoto zákona pravomocně rozhodnuto, se dokončí podle zákona č. 212/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

2. Nárok podle zákona, kterým se zmírňují majetkové křivdy občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské [REDAKCE] v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik, ve znění čl. I tohoto zákona, je nutné uplatnit písemnou žádostí u Ministerstva vnitra nejpozději do 31. prosince 2013, jinak nárok zaniká.

29 Podle čl. III (zrušující ustanovení) zákona č. 121/2012 Sb.

Zrušuje se:

1. Zákon č. 42/1958 Sb., o úpravě některých nároků a závazků souvisejících se sjednocením Zakarpatské Ukrajiny s Ukrajinskou sovětskou socialistickou republikou.

2. Vyhláška Ministerstva financí č. 43/1959 Ú. l., o přihlášení k náhradě za majetky zanechané na Zakarpatské Ukrajině podle zákona č. 42/1958 Sb.

3. Vyhláška Ministerstva financí č. 159/1959 Ú. l., o vnitrostátním vypořádání některých nároků zákona č. 42/1958 Sb., týkající se Zakarpatské Ukrajiny.

30 Podle ust. § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) řízení o žádosti není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že bylo učiněno podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán.

31 Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 42/1958 Sb. Československý stát poskytne v mezích dalších

ustanovení tohoto zákona náhradu

a) za nemovitý majetek, který měly československé právnické a fyzické osoby dne 29. června 1945 na Zakarpatské Ukrajině,

b) za nároky, které měly dne 29. června 1945 československé právnické osoby proti právnickým a fyzickým osobám Zakarpatské Ukrajiny a československé fyzické osoby proti právnickým osobám Zakarpatské Ukrajiny, a pozbyly tohoto majetku podle Smlouvy mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o Zakarpatské Ukrajině a Protokolu k této Smlouvě, vyhlášených pod č. 186/1946 Sb., nebo podle Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o konečném vypořádání majetkových a finančních otázek, souvisejících se sjednocením Zakarpatské Ukrajiny s Ukrajinskou sovětskou socialistickou republikou, vyhlášené vyhláškou ministra zahraničních věcí č. 1/1958 Sb.

32 Podle ust. § 3 zákona č. 42/1958 Sb. rozhodovat ve věcech, na které se vztahují ustanovení § 1 a § 2 odst. 1 a 2, přísluší ministerstvu financí nebo orgánu jím pověřenému; o řízení v těchto věcech platí vládní nařízení č. 20/1955 Sb., o řízení ve věcech správních (správní řád).

33 K relevantní právní úpravě Městský soud v Praze shrnuje, že zákon č. 212/2009 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 10. 2009 a byl přijat v podobě, v níž absentovala přechodná, závěrečná či zrušovací ustanovení. Teprve zákonem č. 121/2012 Sb., byla přechodná a zrušovací ustanovení přijata. Tento zákon č. 121/2012 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 5. 2012, a jak vyplývá z jeho čl. III, k tomuto datu došlo ke zrušení zákona č. 42/1958 Sb. a vyhlášek č. 43/1959 Ú. 1. a č. 159/1959 Ú. 1.

34 Městský soud v Praze konstatuje, že v mezidobí od 1. 10. 2009 do 1. 5. 2012 byly účinné oba restituční předpisy vedle sebe, tj. jak zákon č. 42/1958 Sb., (včetně vyhlášky č. 43/1959 Ú. 1. a vyhlášky č. 159/1959 Ú. 1.), tak i zákon č. 212/2009 Sb., kdy posledně uvedený zákon doplňoval právní úpravu zakotvenou v zákoně č. 42/1958 Sb. (srovnej: nálezy Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2610/14 ze dne 20. 1. 2014, bod 28).

35 Po 1. 5. 2012 byla situace odlišná, neboť v důsledku zrušení odkazovaných právních norem k 1. 5. 2012 ztratil žalovaný pravomoc k rozhodování o náhradách za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině uvedený v přihláškách k soupisu majetku podle vládního nařízení č. 8/1947 Sb., která byla založena ust. § 3 zákona č. 42/1958 Sb. A jak dále vyplývá z ust. § 4 odst. 1 zákona č. 121/2012 Sb., k 1. 5. 2012 pravomoc k vypořádání náhrad za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině (nově již uváděno „Podkarpatská [redacted]“) získalo ministerstvo vnitra.

36 Městský soud v Praze vzhledem k uvedenému považuje za klíčové zohlednit, v kterém z relevantních období byla posuzovaná žádost o odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině podána. A ač žalobce tvrdí opak, je městský soud přesvědčen, že se tak stalo až po 1. 5. 2012. Městský soud nemůže přisvědčit názoru žalobce, že správní řízení o náhradě za majetek nebylo ukončeno Výměrem ze dne 20. 11. 1964, a že věc byla jakožto řádně neskončená odložena ad acta. Výměr ze dne 20. 11. 1964 je v materiálním i formálním smyslu nutno považovat za rozhodnutí ve věci samé, a to rozhodnutí konečné a pravomocné. Městský soud souhlasí s žalobcem, že posuzovaný Výměr neobsahoval

dostatečně podrobné odůvodnění přiznané náhrady, avšak na Výměr je dle názoru soudu třeba pohlížet s přihlédnutím k průběhu celého předcházejícího správního řízení. Je tak třeba zohlednit obsah stanoviska vydaného správním orgánem dne 5. 5. 1964, které vydání Výměru předcházelo, a v němž je zcela konkrétně specifikován zjištěný skutkový stav, uvedena právní úprava, podle níž správní orgán o zjištěném skutkovém stavu rozhoduje, jsou oznámeny závěry správního orgánu a komplexní odůvodnění těchto závěrů, včetně odůvodnění určené částky odškodnění a zdůvodnění, proč nepřichází do úvahy vyhovění žádosti v plném rozsahu. Poté, co právní předchůdkyně s tímto stanoviskem k výzvě správního orgánu v podání ze dne 11. 5. 1964 vyslovila souhlas (uvedla, že „*nemá žádných námitek*“), není již podle názoru městského soudu zásadním pochybením způsobujícím nicotnost, neodůvodnil-li správní orgán náležitě své rozhodnutí ve věci samé.

- 37 Městský soud v Praze tedy uzavírá, že správní řízení o odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině bylo ukončeno právní mocí Výměru ze dne 20. 11. 1964. Žalobcová žádost o vydání rozhodnutí ze dne 13. 9. 2015 pak bez ohledu na tvrzení v ní obsažená, z nichž vyplývalo, že se má jednat o urgenci vydání konečného rozhodnutí, nebyla a nemohla být takovou urgencí, jednak proto, že řízení již bylo více než čtyřicet let skončeno, a jednak proto, že žalobci byla tato skutečnost nepochybně známa (viz jeho vlastní tvrzení učiněná v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 1 ve věci vedené pod sp. zn. 39 C 71/2009, jak je uvedeno v bodu 12 odůvodnění tohoto rozsudku). Městský soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval správně, posoudil-li podání ze dne 13. 9. 2015 jako novou žádost o odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině.
- 38 Vzhledem k tomu, že žalovaný ke dni 1. 5. 2012 ztratil pravomoc k rozhodování, a nebyl zde žádný jiný správní orgán, který by byl k vyřízení žádosti postupem dle zrušeného zákona č. 42/1958 Sb. věcně příslušný, byly v posuzovaném případě splněny podmínky pro odložení věci dle ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu. Právní úprava žalovanému jiný postup než odložení věci dle ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu neumožňovala, a žalovaný proto postupoval v souladu s právními předpisy, pokud věc usnesením dle ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odložil. Městský soud v Praze přitom zdůrazňuje, že žalobce nepochybně neuplatnil nárok dle zákona č. 212/2009 Sb. za vypořádání majetku zanechaného na Podkarpatské [REDAKCE], neboť kromě výslovného projevu vůle v tomto směru neuvedl ve svém podání žádné relevantní skutečnosti, které by v případě, že by správní orgány měly postupovat dle zákona č. 212/2009 Sb., uvést měl.
- 39 K jednotlivým žalobním námitkám Městský soud v Praze uvádí, že základní námitky obsažené v žalobě již byly žalobcem uplatněny v odvolacím řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí a k věci pouze dodává následující.
- 40 K nálezům Ústavního soudu vydaným pod sp. zn. II ÚS 2610/14 a sp. zn. I. ÚS 1713/13, o něž žalobce opírá svůj právní výklad přechodného ustanovení zákona č. 121/2012 Sb. a svůj závěr o kontinuitě správního řízení odškodnění za majetek zanechaný na Zakarpatské Ukrajině, městský soud uvádí, že oba nálezy se zabývají skutkově zcela odlišnou situací, a nejsou proto na danou věc přílehlavé.

- 41 Nález Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2015 sp. zn. II ÚS 2610/14 se týká případu, kdy právním předchůdcům stěžovatelky nebylo odškodnění přiznáno pro nesplnění zákonných kritérií, což jí bylo oznámeno v roce 1962 neformálním přípisem žalovaného a věc byla odložena ad acta. Teprve v říjnu roku 2008 žalovaný o žádosti stěžovatelky, respektive o jejím rozkladu, rozhodl. Následně o dané věci rozhodovaly obecné soudy podle páté části zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) a musely se vypořádat s otázkou, zda mají nárok stěžovatelky, který byl uplatněn podle zákona č. 42/1958 Sb., od nabytí účinnosti zákona č. 212/2009 Sb. (od 1. října 2009) posuzovat dle nové zákonné úpravy, resp. zda v tomto směru přinesl změnu čl. II zákona č. 121/2012 Sb. (účinného od 1. 5. 2012). Ústavní soud tuto otázku zodpověděl negativně, nicméně Městský soud v Praze je přesvědčen, že závěr Ústavního soudu lze vztáhnout pouze k řízením o obdobných žádostech, která byla před správním orgánem zahájena podle zákona č. 42/1958 Sb., případně kde byla před obecným soudem podána žaloba dle páté části o. s. ř., a která nebyla do zrušení uvedeného zákona k 1. 5. 2012 skončena. Bylo-li správní řízení před 1. 5. 2012 správním orgánem pravomocně skončeno, jako je tomu v projednávané věci, nelze jej podle zrušeného zákona č. 42/1958 Sb. stejným správním orgánem znovu zahájit a žádost znovu posoudit.
- 42 Nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015 sp. zn. I. ÚS 1713/13 se, podobně jako nález zmíněný v předchozím odstavci, týká případu, kdy právním předchůdcům stěžovatelky bylo v roce 1962 oznámeno nepřiznání odškodnění pouhým neformálním přípisem žalovaného, a o žádosti žalovaný věcně rozhodl až v březnu roku 2006, o podaném rozkladu pak ministr financí rozhodl v srpnu téhož roku. V dané věci bylo mezi účastníky řízení sporné, podle kterých právních předpisů by měl být posouzen nárok stěžovatelky, který byl uplatněn podle zákona č. 42/1958 Sb., když podle téhož předpisu o něm rozhodly správní orgány a stěžovatelka se domáhala nahrazení rozhodnutí správních orgánů soudem v řízení podle páté části o. s. ř., to vše za situace, kdy v průběhu řízení před obecnými soudy nabyl účinnosti zákon č. 212/2009 Sb. Také v této věci, na rozdíl od věci projednávané, Ústavní soud hodnotil, podle jakých právních předpisů se dokončí řízení, které bylo zahájeno před 1. 5. 2012, a proto závěry Ústavního soudu není možné na projednávanou věc použít.
- 43 K nálezu Ústavního soudu ze dne I. ÚS 3964/14, kterým žalobce argumentuje v replice k vyjádření žalovaného, městský soud uvádí, že rovněž zmíněný nález se zabýval případem, kdy na žádost právní předchůdkyně stěžovatelky bylo reagováno v roce 1962 přípisem žalovaného, aniž bylo o žádosti rozhodnuto správním rozhodnutím. Žalovaný pak o žádosti rozhodl až v roce 2008, a následně ve věci rozhodovaly i obecné soudy podle páté části o. s. ř. Žaloba k obecnému soudu, kterým byl Obvodní soud pro Prahu 1, byla podána před přijetím zákona č. 121/2012 Sb. Ústavní soud v této věci dospěl k závěru, že obecné soudy porušily právo stěžovatelky na spravedlivý proces, zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na ochranu vlastnictví (legitimní očekávání) podle čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Shledal, že došlo k diskriminaci stěžovatelky neústavní preferencí socialistického či družstevního vlastnictví v ust. § 3 vyhlášky č. 159/1959 Ú. l., a takový diskriminační přístup v moderním právním státě, při povinnosti ústavněkonformní interpretace i velmi starých právních předpisů s ohledem na dnes platné konstitutivní principy a hodnotovou

diskontinuitu se starým režimem, nelze akceptovat. Ač má Městský soud v Praze shodně s Ústavním soudem za to, že při výkladu relevantní právní úpravy je důležité v maximální míře naplnit účel této právní úpravy, jímž je zmírnění křivd spáchaných předchozím režimem, přesto nemůže jen na podkladě předmětného nálezu podané žalobě vyhovět, neboť v posuzované věci není řešena hmotněprávní otázka kompenzace majetkových křivd, nýbrž je řešena procesní otázka pravomoci žalovaného k rozhodnutí o podané žádosti ze dne 13. 9. 2015, a takovou pravomoc žalovaný vzhledem k přijetí zákona č. 121/2012 Sb. od 1. 5. 2012 nemá. Aplikace předchozí právní úpravy a meritorní posouzení věci žalovaným dle zákona č. 42/1958 Sb. proto není možné.

- 44 K žalobní námitce, která se týká povahy Výměru ze dne 20. 11. 1964 č.j. 24-5210/64 HŠ, městský soud opakuje, že vady posuzovaného Výměru s přihlédnutím ke kontextu průběhu správního řízení, které ve vydání Výměru vyústilo, nepovažuje za natolik intenzivní, aby byly způsobilé vyvolat nicotnost Výměru. Byť samotné odůvodnění Výměru není plně v souladu s požadavky tehdy platného zákona o správním řízení na náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí (ust. § 10, 12 zákona o správním řízení), přesto jde o platné a pravomocné rozhodnutí ve věci samé, které je při zohlednění obsahu stanoviska Ústředního likvidátora ze dne 5. 5. 1964 plně přezkoumatelné.
- 45 Pokud jde o námitku nesprávného poučení o odvolání, kdy žalobce se domnívá, že Ústřední likvidátor peněžních ústavů a podniků nebyl ústředním orgánem a proto bylo možné podat proti Výměru opravný prostředek, pak tuto námitku městský soud neshledává důvodnou. Podle ust. § 32 zákona o správním řízení o odvolání proti rozhodnutí správních orgánů rozhoduje, nejde-li o rozhodnutí ústředního orgánu, orgán nejbližší vyššího stupně. V posuzované věci má městský soud za nepochybné, že Výměr byl vydán jménem žalovaného ministerstva financí, které bylo ústředním orgánem a bylo také zcela jednoznačně nadáno pravomocí ve věci rozhodovat, a to na základě tehdy platného zákona č. 42/1958 Sb. Žalovaný je ostatně jakožto relevantní správní orgán přímo specifikován v záhlaví posuzovaného Výměru. Městský soud pro úplnost poznamenává, že funkce Ústředního likvidátora peněžních ústavů a podniků vznikla v roce 1948 za účelem likvidace konfiskovaných německých peněžních ústavů a jeho působnost se dále rozšiřovala po zrušení Fondu národní obnovy (viz vyhláška ministra financí č. 163/1953 Ú. l., o přenesení finanční a účetní služby likvidační podstaty zrušeného Fondu národní obnovy v Praze). Ústřední likvidátor nebyl samostatným správním úřadem, ale byl úřední osobou podřízenou ministru financí a nadanou pravomocí v mezích zmocnění daného mu ministrem financí (viz ust. § 1, 2 vyhlášky č. 163/1953 Ú. l.) Žalované ministerstvo financí pak bylo ústředním orgánem kontinuálně od svého zřízení zákonem č. 2/1918 Sb., jímž se zřizují nejvyšší Správní úřady ve státě československém (viz například vládní nařízení č. 14/1942 Sb., o nové organizaci některých ústředních úřadů); což ani není mezi účastníky řízení sporné. Z uvedeného nelze než dovodit, že proti rozhodnutí žalovaného, kterým byl Výměr ze dne 11. 5. 1964, nebylo dle ust. § 32 zákona o správním řízení možné podat opravný prostředek. Poučení uvedené ve Výměru o tom, že jde o rozhodnutí konečné, je tedy věcně správné.
- 46 Ze všech uvedených důvodů je městský soud přesvědčen, že žalovaný nepostupoval nezákonně ve smyslu ust. § 82 s. ř. s., shledal-li, že ztratil pravomoc k rozhodování o žalobcově žádosti, a že zde současně není žádný jiný správní orgán, který by byl k vyřízení

žádosti postupem dle zrušeného zákona č. 42/1958 Sb. věcně příslušný. Městský soud uzavírá, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro odložení věci dle ust. § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu. Proto soud žalobu podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

- 47 Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně (právní nástupkyně žalobce) nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Městský soud v Praze nepřiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou, jak žalovaný požadoval, neboť soudy ve správním soudnictví nemohou přiznat procesně nezastoupenému účastníku řízení takovou náhradu za postupem dle ust. § 151 o. s. ř. Použití tohoto ustanovení je totiž na řízení podle s. ř. s. vyloučeno (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015 č.j. 6 As 135/2015-79). Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. července 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu